

Hana Repová



SÚKROMNÉ PROBLÉMY

DENIS

IKAR

*Hana Repová*

SÚKROMNÉ PROBLÉMY  
DENIS

Text © 2021, 2025 by Hana Repová  
Cover design © 2025 by Zuzana Valková  
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0034-6

## *Prológ*

A bolo to vonku! Denis konečne svojim súrodencom povedal, že o pár týždňov bude ženatý.

Po tomto priznaní zostal sedieť na verande ešte dlho potom, ako všetci zmizli vo svojich izbách.

Hoci sa zvečerilo a napokon nastala hlboká noc, on ešte stále hľadel do žeravých uhlíkov, ktoré tleli v pahrebe veľkého kovového ohniska. Priložil posledné polienko a načiahol sa za dekou. Nechala mu ju tu Lilly, predtým ako sa pobrala spať.

Aj Matteo už odišiel a Denis mal ešte vždy pred očami zamilovaný výraz na sestrinej tvári. On a jeho traja súrodenci sa vrátili do Žltého domu ako štyria ľudia bez záväzkov, aj keď Denis tušil, že u Tiny a Adama je len otázka času, kedy sa to medzi nimi urovná. Nerobil okolo ich „hroziaceho“ rozvodu toľko rozruchu ako ostatní, lebo veril, že Adam jeho sestru neopustí. Taký hlúpy Adam nebol. Nevedel síce ako, preto sa o tom ani nesnažil nikoho presvedčiť, ale od začiatku to cítil. A mal pravdu! Tina s Adamom boli opäť nerozlučný tím a aj Lilly sadla na lep Matteovi. Za iných okolností by urobil všetko pre to, aby sa s takým chlapom

vôbec nedala dokopy, no Matteov príbeh a zopár iných, ktoré o ňom počul po baroch, ho presvedčili, že vzťah s ním nebude to najhoršie, čo sa jeho sestry mohlo stať. A nešlo len o to, čo videl, jednoducho to tak cítil. Dvojčatá od malička o sebe vedeli viac ako iní súrodenci. Teda takmer všetko. Až na to, že on sa v poslednom čase snažil, aby jeho súrodenci o ňom toho až tak veľa nevedeli. Cítil však, že Lilly je naozaj šťastná. A hoci si to nerád priznával, vedel, že aj ona vie, ako sa cíti on. Vždy to tak bolo. Keď si ako malý chlapec pri tajných bicyklových pretekoch vybil tri zuby, Lilly sedela doma a ronila slzy. Nikto ju nedokázal utíšiť. Až keď Denis prišiel domov celý zakrvavený a otvoril špinavú, zaprášenú dlaň, aby otcovi hrdo ukázal tri mliečne zuby, konečne sa upokojila.

Už vtedy chcel, aby bol otec naňho aspoň raz naozaj hrdý. Aby ho mal aspoň jeden jediný deň radšej než Bastiho.

Denis bol vždy šašom, ktorý všetkých rozosmieval. Vnímal to tak, že každý v ich rodine mal nejaké poslanie, a tým jeho bolo šíriť okolo seba dobrú náladu. Keď sa smiala mama, tešilo ho to. Ale keď sa zasmial otec... To bolo iné. Ten pocit ho hrial kdesi vnútri tak, ako keď im mama počas zimných večerov urobila horúce kakao.

Kedy sa teda z neho stalo toto?

Čierna ovca.

Príživník.

Zahľadel sa do žeravých uhlíkov a pred očami sa mu mihla mamina smutná tvár.

„Mami, ja to zasa dám do poriadku. Sľubujem,“ zašepkal.

Samého ho prekvapilo, že svoje myšlienky vyslovil nahlas.

Pohľad mu padol na hodinky, ktoré mu svietili v tme na zápästí, na dátum v rohu.

Takto o dva mesiace bude ženatý.

Bude manželom dievčaťa, ktoré zatiaľ nepozná.

## *Kapitola 1*

Každé ráno bola jeho prvá myšlienka nádej, že sa mu tá katastrofa, do ktorej sa vlastnou hlúposťou vmanévroval, len snívala. No ak tejto nádeji čo i len na sekundu podľahol, zmizla, len čo sa pohol. Ostrá bolesť, šíriaca sa z jeho narazených rebier pri pohybe aj pri nádychu, mu pripomenula, že chlap, ktorému dlhoval ešte niekoľko desiatok tisíc eur, čaká na ďalšiu splátku. Adam s ním síce dohodol splátkový kalendár, ale tú poslednú Denis nestihol zaplatiť načas. Včera ráno sa nečakane zjavil nejaký Adrasov poskok, aby mu to pripomenul. Adras nebol netvor. Vlastne to bol celkom fajn chlap. Párkrát Denisovi dokonca ponúkol drink na účet podniku. Až kým Denis neurobil tú kolosálnu hlúposť a nezobral si z jeho kancelárie, bez jeho vedomia, kľúče od jeho nového, ešte nepoisteného auta. V ten večer už mal v sebe niekoľko poldecákov a celý čas balil babu s neskutočnými prednosťami a nádherným zadkom. Rozmýšľal rozhodne niečím iným ako hlavou, lebo inak by nemohol vyviesť takú stupídnosť. Keby bol v tej tme aspoň videl, že to auto nemá platné evidenčné číslo, ale len prevozné, došlo by mu, že vlastne nie je ani prihlásené. Ale

on mal oči niekde inde. Na bujnom poprsí tej baby, ktorej meno si dnes už nevedel ani vybaviť...

Po Adrasovej včerajšej upomienke hodinu nevedel zasta-  
viť krvácanie z nosa, boleli ho rebrá a určite mal narazených  
aj niekoľko iných kostí.

Adam urobil, čo sa dalo, ale čarovať nevedel. Aj jemu bo-  
lo jasné, ako to v tejto brandži chodí. Ten chlapík si nemo-  
hol dovoliť tváriť sa, že na prachy počká. V kruhoch, v kto-  
rých sa pohyboval, priveľa hyen čakalo len na to, že niekto  
odhalí svoje slabé miesto. Platilo tu len jedno pravidlo: *Ak  
zaváhaš, prehral si!*

Odkedy Denis predal motorku a takmer všetky svoje  
osobné veci, čo mali nejakú hodnotu, bol nútený využívať  
metro. Aj dnes bol počas cesty do práce pre svoj výzor stre-  
dobodom pozornosti osadenstva celého vozňa. Takmer  
všetci spolucestujúci, až na mladé dievča sediace vzadu, kto-  
ré civelo do čítačky, si ho zvedavo prezerali. Žltá z jeho mo-  
nokla sa konečne začala vytrácať, no promptne ju vystriedal  
rozbitý nos a rozrazená pera. Zúfalo si uvedomil, ako ho už  
unavuje byť stále idiotom. Tú úlohu hral už pridlho.

Vošiel do budovy, kde sídlila firma, v ktorej pred niekoľ-  
kými mesiacmi dostal šancu, a okamžite spozoroval vrátni-  
kov pohoršený pohľad. Ihneď v ňom dozrelo rozhodnutie,  
že dnešnú obedňajšiu prestávku vynechá, aby sa vyhol as-  
poň ľuďom mimo svojej kancelárie. Radšej sa zahĺbi do prá-  
ce aj počas obeda a potom potichu zmizne. V duchu si pre-  
šiel pracovné úlohy, ktoré dnes musel vyriešiť. Vystupoval  
po schodoch na šieste poschodie. Zabije dve muchy jednou  
ranou. Zlepší si kondičku, lebo fitnesscentrum, v ktorom bol  
členom, takisto patrilo Adrasovi a uznal, že najrozumnejšie



bude teraz sa tam radšej neukazovať. Navyše nebude musieť vo výťahu čeliť zvedavým pohľadom. Trochu zadýchaný sa konečne dostal na poschodie, kde pracoval. Preklázol po pri recepcii a zamieril rovno do svojej kancelárie. Už bol takmer na úrovni dverí, keď sa mu za chrbtom ozval šéfov hlas.

„Denis, o desiatej príde ten Schwarzberger. Zdá sa, že si to cez víkend nechal prejsť hlavou a súhlasí so stratégiou, ktorú sme mu...”

Denis sa prekvapene otočil. Bola to chyba. Pri pohľade na jeho tvár šéf šmaril papiere, ktoré držal v ruke, na recepcný pult tak razantne, až zaskočenej recepcnej odľúklo ofinu.

„O hodinu v mojej kancelárii!“ vyštekol a tresol za sebou dverami.

Denis vystrúhal grimasu, no hneď sa zháčil, lebo ho pri tom zaboleli všetky svaly.

Zavesil si tašku na vešiak, priložil si k perám fľašu minerálky a letmo skontroloval čas. Ešte sa tu ani poriadne nezapracoval a už bol pre všetkých idiot? Našťastie mu včera napadlo jedno geniálne riešenie problému dnešného klienta. Bol si istý, že šéfa jeho riešenie nadchne a že si vďaka tomu upevní pozíciu vo firme. Hoci ukradnúť auto nepatri-lo medzi jeho najmúdrejšie činy, v skutočnosti to Denisovi páli-lo. Dokázal myslieť oveľa kreatívnejšie než väčšina jeho kolegov, a preto vedel vyriešiť na prvý pohľad neriešiteľné veci, často banálne, jednoduchým spôsobom.

Skontroloval svoju mailovú schránku a počas odpovedania na zopár mailov vypil kávu. Potom urobil zopár náčrtov, aby svoj nápad zhmotnil, a vytlačil podklady k stretnutiu so

Schwarzbergerom. Ešte raz všetko skontroloval a vybral sa do šéfovej kancelárie, pričom mu neušiel zvedavý pohľad recepčnej. Zaklopal, otvoril dvere a šéf mu naznačil, aby vošiel. Predtým, ako si Denis stihol sadnúť, ho vyzval, aby zatvoril dvere. To nebolo dobré znamenie.

Keď tu bol na pracovnom pohovore, šéf sa hrdil tým, že dvere na jeho kancelárii sú vždy otvorené. Odkedy Denis nastúpil, šéf to rád všetkým niekoľkokrát týždenne pripomínal. Bol si istý, že tento trik sa naučil na nejakom seminári o tom, ako motivovať a viesť zamestnancov, no bol to už taký otrepaný ťah, že dávno stratil účinok. Tento spôsob motivácie zaberal na zamestnancov niekedy v deväťdesiatych rokoch minulého storočia.

Denis teda zatvoril dvere, rozprestrel pred sebou papiere, ktoré priniesol, a čakal, kým chlap sediaci oproti nemu prestane niečo podpisovať a začne mu konečne venovať pozornosť. Plánoval ho ohúriť zdokonalením stratégie, ktoré mu napadlo počas víkendu a z ktorej by mali oni aj klient profitovať. A hlavne dúfal, že tým odvráti pozornosť od svojej tváre. Možno mal predsa len ráno zobudiť Lilly a spýtať sa jej, či jeho zranenia nedokáže nejako zakamuflovať. Vedela predsa tými svojimi šminkami takmer čarovať.

Šéf konečne zdvihol pohľad a pozrel sa na tabuľky a grafy, ktoré pred neho Denis položil.

„To už nebude potrebné,“ povedal s povzdychom a položil pred Denisa papiere, ktoré práve podpísal.

Jeho výpoveď!

Denis šokovane hľadel na list papiera pred sebou. Šéf mu práve odpovedal na otázku, ktorú sa ešte len chystal položiť.

„Prekvapuje ma, že Ťa to udivuje. Videl si sa dnes ráno v zrkadle? Zamyslel si sa nad tým, ako dôveryhodne pôsobí moja firma na klienta, ak ho v nej niekto privíta s takouto fasádou? Do tejto firmy som dal všetko... Posledné úspory aj čas, ktorý som ukradol svojej rodine, vytrvalosť... Nemôžem si dovoliť poškodiť jej meno len preto, lebo máš nejaké súkromné problémy, ktoré si už niekoľko týždňov nedokážeš vyriešiť. Čoskoro sa ti končí skúšobná lehota a ja som nútený zatiahnuť ručnú brzdu. Aj keď ma to mrzí. Nemôžem poprieť, že ti to myslí, ale stojíš sám sebe v ceste. Škoda!“

Denis bez jediného slova vstal. Zobral zo stola svoju výpoveď a vyšiel z kancelárie. Vzápätí sa však vrátil, vytrhol svojmu šéfovi z ruky papiere, ktoré pred chvíľou rozložil na stole, a roztrhal ich na maličké kúsky. Vyhodil ich do vzduchu a nechal padať na zem ako konfety. Potom odkráčal do svojej bývalej kancelárie a zbalil si zopár vecí. Keď sa chystal opustiť svoje pracovisko, zistil, že sa mu to podarí iba za prítomnosti neželanej asistencie. Pri dverách už stála bezpečnostná služba, aby ho vyprevadila z budovy.

## Kapitola 2

„Basti, musíme jednoducho akceptovať, že Denis má iný pohľad na život a ide inými cestami ako ty a ja. Možno sú nekonvenčné, ale to neznamená, že sú nesprávne.“

Tina sa pokúšala Sebastianovi vysvetliť, že Denis musí ísť v živote vlastnou cestou. Kedy sa to puto medzi jej bratmi pretrhlo? Po každom slove, ktoré povedala, fučala a podchvíľou si utierala z čela pot. Dnes sa vybrali na dlho plánovanú túru. Sebastian jej chcel ukázať kamarátovu horskú chatu, ktorá by mohla slúžiť ako kulisa na natáčanie nového reklamného spotu v agentúre, ktorú Tina viedla. Hľadať miesta na nakrúcanie síce nebola jej úloha, lebo odkedy firme šéfovala, zaoberala sa inými vecami. Dnes však bola sobota a po týždni za kancelárskym stolom jej dobre padlo niekoľko hodín pohybu na čerstvom vzduchu.

„Fakt máš pocit, že on je na nejakej ceste? Že má nejaký počiatočný bod a cieľ?“

Basti si ju premeral nedôverčivým pohľadom.

„Jedine ak by bolo cieľom vyviešť nejakú ďalšiu somarinu. A to, čo má práve v pláne, definitívne somarina je!“

Ako to, dočerta, ten chlap robil, že kráčal do kopca a pritom rozprával bez toho, aby mu to spôsobovalo najmenšie ťažkosti?!

„Netvrdím, že je to ideálne riešenie, Sebastian, ale máš lepšie? Nikto z nás mu nemôže požičať toľko peňazí, aby tú dlžobu mohol jednoducho splatiť. Všetci sme na tom finančne rovnako. Rekonštrukcia domu zhltna aj naše posledné rezervy.“

Tina musela zastať a oddýchnuť si. Jej kondícia bola viac ako úbohá. Bude s tým musieť niečo robiť.

„Najviac ma štve, že nám to tajil! Teraz sa mám ešte aj ja cítiť ako hlupák, lebo som naňho stále tlačil kvôli nájmu a vyčítal mu, že predal otcove hodinky.“

Basti zastal a čakal, až kým Tina znova naberie dych.

Predklonila sa, zaprela sa dlaňami o kolená a hltavo nasávala kyslík do pľúc.

„Takisto som nemala o ničom ani tušenie. Ani Adam mi nič nepovedal. Už sme mali pre to ostrú výmenu názorov, ale bránil sa tým, že jemu neprislúchalo prezradiť mi to. To je Denisova vec.“

Sebastian si zložil ruksak z chrbta, vytiahol fľašu vody a otočil sa, aby si chvíľu užíval pohľad do údolia pod nimi.

„Ale ten jeho plán... Nevie, ako prísť k peniazom, tak sa ožení? To je totálna hlúposť. Okrem toho to zaváňa problémami. Nehovor mi, že s tým súhlasíš. Uvedomuješ si, koľko problémov, koľko sklamaní a bolesti z toho môže vzísť? Ešteže sa toho nedožila mama.“

Aj Tina si vytiahla z batoha vodu a spustila sa do trávy k jeho nohám.

„Obávam sa, že Denis to vníma ako hru. Premýšľam, čo najhoršie sa môže stať...“

Sebastian rozprestrel svoju bundu na zem a vyložil na ňu zopár vecí, ktoré doma narýchlo zbalili. Bagetu, syrové paličky, cherry paradajky, olivy a zopár jabĺk. V myšlienkach sa vrátil na terasu v ten večer, keď sa doma zjavila Lilly a oni všetci s uľahčením videli, že Matteo sa nehodlá vzdať zodpovednosti za dieťa, ktoré s ním čaká. Nikto to nahlas nepriznal, no všetkým sa uľavilo. Panovala príjemná atmosféra spojená s opatrným oťukávaním medzi rodinou a Matteom, až kým neprišlo Denisovo oznámenie, že sa musí ženiť.

Bum! Po tejto vete nastalo hrobové ticho a Matteo so svojou komplikovanou minulosťou zrazu nikoho nezaujímal.

„Ty si niekoho nabúchal?“ bola Adamova prvá reakcia, kým sa ostatní zmohli na slovo.

„Nie, nikoho som nenabúchal!“ Denis naňho zazrel a odmietavo pokrútil hlavou.

„Potrebujem peniaze. Súrne. Požičal som si auto, ktoré ešte nebolo poistené, a pri malej vyhlídkovej jazde mi ho ukradli...“ ozrejmil konečne skutočnosti aj zvyšku rodiny, ktorá o tomto jeho grandióznom čine doteraz nemala ani šajnu.

„Ty si už celkom padnutý na hlavu?“ Sebastian sa ani nesnažiť krotiť rozhorčenie.

„Pokračuj...“ Tina ako vždy myslela pragmaticky za nich všetkých.

„No zvyšok si asi domyslíte. Tie nakladačky, ktoré dostávam, sú také upomienky, že ten chlapík chce prachy za svoje auto...“

„Ja to nechápem... Aký idiot požičia niekomu auto, keď vie, že ešte nie je poistené?“ Sebastian sa vrátil k podstate problému.

„No...“ Denis sa poškrabal na brade.

„On o tom požičaní vlastne nevedel. Mal som v ten večer v sebe zopár drinkov. Balil som jednu sexi babu a v jeho kancelárii ležali kľúče od toho auta. Dvere boli otvorené a mne sa to v tejto chvíli zdalo ako skvelý žart.“

Matteo sa doteraz držal bokom, ale pri Denisových posledných slovách tlmene zapískal cez zuby. Adam len ticho sedel a s rukami prekříženými cez prsia počúval, ako sa Denis dusí vo vlastnej šťave, lebo ten príbeh už poznal. Lilly a Tina naňho neveriaco hľadeli a s otvorenými ústami ho počúvali. Len Sebastian, od hnevu červený v tvári, chodil po terase ako rozzúrený tiger v klietke.

„Denis, tebe už kompletne preskočilo!“ vyprskol nakoniec zlostne.

„Viem, že to bola somarina, dobre? Prestaň konečne s tým kázaním! To mi teraz nijako nepomôže, chápeš?“ Denis sa naňho osopil a nervózne si prehrabol vlasy.

„Ja by som si teraz dala panáka,“ vzdychla Tina a Sebastian sa ako na povel stratil v dome a o chvíľu sa vrátil s fľaškou a niekoľkými štamperlíkmi. Rozostavil ich pred Tinu, Adama, Denisa a pri Matteovi spýtavo zdvihol obočie. Matteo pokrútil hlavou.

„Ja nie. Som tu na motorke.“

„Ty nie, zlatko,“ povedal a položil pred Lilly pohárik Nuttely a kávovú lyžičku.

„Odkiaľ to máš?“ Lilly vďačne siahla po svojej krémovej závislosti. Na duši ju ešte hrialo Sebastianovo láskavé

oslovenie. Odkedy vedel, že je tehotná, bol k nej zvlášť milý a ona si to naozaj užívala.

„Z jednej z tvojich početných tajných skrýš po celom dome,“ odvetil Basti s úškrnom.

„To určite nie... Mám ich presne zrátané a viem, že už sú, bohužiaľ, všetky prázdne,“ namietla Lilly, ale napriek tomu nedočkavo strhla ochrannú fóliu na pohárik.

„Mám pocit, že Denis včera doplnil aspoň tieto zásoby,“ odvetil Sebastian a rozlieval alkohol do pohárikov.

Lilly sa prekvapene otočila k Denisovi.

„Toľko k mojim tajným skrýšam...“

Tina obrátila do seba pohárik, potom sa náležite zamračila a obrátila sa znovu k Denisovi.

„Môžeme sa vrátiť od Nutelly k tvojej ženbe?“

Jej mladší brat nebol nadšený, no vedel, že čím rýchlejšie ich so situáciou oboznámi, tým lepšie. Pre všetkých.

„Neviem, čo chcete ešte vedieť. Ako som povedal, súrne potrebujem prachy. Dal som mu svoje úspory, predal som motorku, všetko, čo som mal... aj nemal... A dlhujem mu ešte približne... štyridsaťtisíc.“

„Kristepane!“ Tina zalapala po dychu a posunula svoj prázdny pohárik k Bastimu.

Denis ho však chytil skôr, ako sa k Sebastianovi dostal, a pritiahol si aj fľašu.

„Ale posledný. Potrebujem ťa s triezvou hlavou, Tina. Ty si vždy bola mozgom tejto rodiny.“

Tina si tentoraz len odchlipla a znova obrátila svoju pozornosť na Denisa.

„Adam sa s ním nejako pozná, tak vybavil, že ten chlapec súhlasí s niekoľkými splátkami.“



Tina šokovane hľadela na svojho muža, ale skôr ako stihla niečo povedať, ozval sa Matteo.

„Kto je ten chlap?“

„Adras.“

Bola to prezývka, ale všeobecne známa, a Denis na ich tvárach videl, že presne vedia, o koho ide.

„Skúšal som s ním hovoriť, ale na nič iné nebol ochotný prísť. Kedysi sa s ním dalo vyjsť oveľa ľahšie,“ priznal Adam.

„Ty ho poznáš, Matteo?“ ozvala sa Lilly s lyžicou plnou Nutelly v ústach.

„Trochu. Chcel so mnou robiť nejaké obchody.“

„S kradnutými motorkami?“ spýtal sa Denis provokačne.

„Nie, s kradnutými motorkami som nikdy nerobil. A pokiaľ viem, ani Adras. Keby si si *požičal* auto od niekoho, kto robí s kradnutými motorkami, nemal by si na pravej ruke už ani jeden prst. Teda za predpokladu, že by si tú pravú ruku vôbec ešte mal.“

Po jeho slovách všetci automaticky pozreli na Denisove prsty. V akomsi podvedomom obrannom geste si ruku okamžite schoval pod stôl.

„Dobre, môžeme sa, prosím, vrátiť k téme tvojej ženby?“

„Ako to súvisí s ukradnutým autom?“ Tina sa znova obrátila k Denisovi.

„Nemôžem tie splátky viac oddŕaľovať. Mám tie prsty fakt rád. A nedávno som videl reklamný spot na nejakú novú šou v telke. *Stretneme sa pred oltárom*. Poslal som tam prihlášku. O niekoľko dní mi zavolali, lebo chceli o mne viac informácií aj viac fotiek. Sú v tom veľké prachy. Koľko presne, to závisí od toho, ako ďaleko sa v tej relácii dosta-

nem. No urobím všetko pre to, aby to bolo až pred oltár. Tie peniaze potrebujem a toto je šanca, ako za niekoľko týždňov zarobiť dosť na to, aby som mohol splatiť celú zvyšnú sumu za auto.“

„Deniiis,“ zakňučala Tina.

„Nemôžeš si vziať niekoho iba pre peniaze! Neuvedomuješ si, že môžeš zničiť život sebe aj jej?“

„Neboj sa, sestrička. Budem v strehu a vyberiem si takú, ktorá to bude brať presne ako ja. Ako hru. A keď sa to skončí, zhrabnem peniaze a jednoducho sa rozvedieme. Koniec rozprávky.“

„Sebastiaaaaan! Vnímaš ma vôbec?“

„Čo? Jasné... Len som sa trochu zamyslel.“

„Vstávaj, nech nás tu nezastihne dážď.“

„Tak poďme, na chatu to máme už len kilometer.“

## Kapitola 3

Denis kráčal mestom a bolo mu jedno, že neodbytný dážd mu už začína presakovať cez tenkú bundu. Keby hral v nejakom americkom filme, niesol by si teraz svoje osobné veci vo veľkom kartóne, z ktorého by trčala nejaká ohavná izbová kvetina a zošívачka. No on neniesol žiadny kartón a tých pár osobných vecí, ktoré v kancelárii mal, sa mu poľahky zmestilo do tašky. Svoju šálku na kávu s nápisom Happy Denisdaj, čo mu darovala nejaká baba, ktorú spoznal v bare a povedal jej, že práve získal novú prácu, nechal v kancelárii. Na tom dni nebolo nič šťastné. A tej babe po ich druhom rande, keď mu priniesla tú šálku, viac nezavolať. Jej číslo si vymazal z mobilu a to svoje jej takticky nikdy nedal. Na to dbal, lebo so žiadnou babou nikdy nešiel na viac než tri rande. Potom by ženy začínali mať pocit, že sa to mení na vzťah, a on o vzťah nestál.

Zrazu zastal. Práve sa pozeral na zatvorený bar, ktorý patrila Adrasovi. Presne tu sa tá nešťastná udalosť stala. Cez medzery v oplotení dvora videl, že tam už stojí iné luxusné auto, čo znamenalo nielen to, že Adras bol napriek tejto včasnej hodine už v bare, ale aj to, že za svoje ukradnuté

si už zaobstaral náhradu. Očividne nebol na tých niekoľko desiatok tisíc od neho odkázaný. Denis sa zhlboka nadýchol a znova vydýchol. Po dnešku mu nezostávalo nič iné, len dať svojmu veriteľovi vedieť, že bude meškať aj s ďalšou splátkou. A nebude to pekný rozhovor. Akosi automaticky mu pohľad padol na prsty pravej ruky. Mal ich fakt rád. Všetkých päť. Práve keď sa rozhodoval, čo ďalej, masívne dvere baru sa otvorili a on videl, ako Adras s nejakým chlapíkom vyšli von. Adras popri chôdzi živo gestikuloval, a keď obaja podišli bližšie, spoznal aj toho druhého. Matteo! Ten druhý chlapík bol jeho budúci švagor! Denis sa zamračil. Toto nemohla byť náhoda. Takže Matteo s Adrasom predsa len robil nejaké obchody. Videl ešte, ako Matteo sadol na motorku a niečo Adrasovi povedal, na čo ten prikývol. Denis z ich gestikulácie pochopil, že má Mattea nasledovať. Ľutoval, že tu nebol na motorke alebo na aute. Veľmi rád by ich sledoval, aby zistil, kam vlastne idú a čo majú spoločné.

Najradšej by si sadol do najbližšieho baru a spil sa pod obraz Boží, ale bol ešte natoľko pri zmysloch, aby chápal, že by to nebolo riešenie.

Boli fakt časy, keď bol jeho život v poriadku?

Už si na to ani nespomínal. Mobil v jeho vrecku sa rozozvučal a na displeji svietilo neznáme číslo. Teraz nemal chuť sa s niekým vybavovať. Zamietol hovor a pohol sa k najbližšej stanici metra. Prešiel len niekoľko metrov a mobil sa rozozvučal opäť.

„Prosím!“ vyštekol do telefónu, aby človek na druhej strane ihneď pochopil, že dnes vonkoncom nie je naladený na rozsiahle konverzácie.